

og Forberedelser, og som derfor hidtil har maattet faa tilbage for flere andre det nævnte Ministerium paahvilende Opgaver, som menes at være mere magtpaaliggende eller idetmindste mere paatrængende af praktiske Grunde. Særligt skal jeg bemærke, at Indenrigsministeriet vil bestræbe sig for saavidt muligt at lette Afgangen til Indfødsrets Opnaaelse, baade ved at gaa dem, der søge om Indfødsret, saavidt mulig tilhaande med Hensyn til de Dplysninger, som de skulle forskaffe, og tillige tage under Overveielse, hvorledes man kan komme til at bistaa dem ved Erhvervelsen af de omtalte Løsningsattester. Hvad den under Nr. 28 nævnte Person angaar, skal jeg kun tilføje, at, saaledes som den ærede Ordfører oplyste, er der hos mig ikke nogensomhelst Tvivl om, at det jo vil være rigtigt at admittere det Princip, at Opreisningsbevilling giver Afgang til Indfødsret, ligesaa vel som den tilbagekaffer Folk andre politiske og borgerlige Rettigheder, navnlig Valgret og Valgbarhed. Naar man, efter at have faaet Opreisningsbevilling, kan opnaa disse Rettigheder, som egentlig er det særlige Hovedindhold af Indfødsretten, synes det at være urigtigt at ville statuere det Princip, at Opreisningsbevillingen ikke ogsaa skulde give Afgang til at faae Indfødsret for den, der ikke har den. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Bajer: Der er et Punkt af praktisk Betydning for en nær Fremtid, som jeg troede var undgaet det ærede Udvalgs Opmærksomhed. Det viste sig imidlertid af Ordførerens Udtalelser, at det ikke var Tilfældet, men den ærede Ordfører fremhævede det — forekommer det mig — ikke tilstrækkeligt, og som Følge deraf udtalte den ærede Justitsminister, som møder her paa Indenrigsministerens Begne, sig ikke derom. Jeg tillader mig derfor noget stærkere at betone dette Punkt, idet jeg haaber, at den høitærede Indenrigsminister da vil blive gjort opmærksom derpaa. Der staar i Folkethingsudvalgets Betænkning, at man anmoder Indenrigsministeren om at drage Omsorg for, at Cirkulæret af 3die Juni 1874 til Kjøbenhavns Magistrat og samtlige Amtmænd efterleves af de paaagjældende Myndigheder, særlig i Henseende til Meddelelse af de fornødne veiledende Dplysninger. Jeg har i en længere Aarrække været Medlem af Indfødsretsudvalget og kjender derfor Cirkulærets Historie meget nøje. Planen dertil blev fremlagt i Udvalget og Beslutning fattet i Samraad med den daværende Indenrigsminister. Man vil finde Udkastet i Folkethingsudvalgets Betænkning af 25de Febr. 1874, Tilleg B., Sp. 87—88. Der staar der, at i Henshold til Ministerens mundtlige Forhandlinger med Udvalget venter man, at der t. Ex. hvert femte Aar gennem Ministerialtidenden vil fra Indenrigsministeriet udgaa en Kundgjørelse osv. Det er nu netop 5 Aar siden. Da

Sagen kom til Forhandling her i Thinget den 2den Marts 1874, udtalte Ordføreren, hvis Udtalelser findes i Tidenden, Sp. 1393, at han vidste ikke, hvorvidt den daværende Indenrigsminister havde givet noget bestemt Løfte, eller om det kun var et Haab, som varillet i Udsigt. I den Anledning tog den daværende Indenrigsminister Ordet — hans Udtalelser findes Sp. 1406 — og gav et „ubetinget Tilfagn“ — det er hans Udtryk — om, at en saadan Kundgjørelse skulde udgaa, og — saavidt jeg forstod — blive gjentagen hvert femte Aar, altsaa nu iaar. Dermed mener jeg imidlertid ikke, at det skulde være nødvendigt at gjentage Kundgjørelsen ordret. Overimod! Jeg vilde anse det for ønskeligt, om denne Kundgjørelse, forsaa vidt den saaledes gjentages hvert femte Aar, bliver noget ændret med Hensyn til den Praxis, som efterhaanden gjør sig gjældende under saadanne Lovforslags Behandling her i Rigdagen.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal henlede Indenrigsministerens Opmærksomhed paa det, som det ærede Medlem nu nævnte, men jeg ser mig ikke istand til at sige, om der er en saadan Kundgjørelse under Arbejde, eller om den kan ventes i den nærmeste Fremtid.

Ordføreren (Hviid): Hvad angaar det, som det ærede Medlem fra Skanderborg udtalte, synes det dog at maatte indrømmes, at den Løfte, det ærede Medlem synes at have villet udtale, bestemt ligger i Udvalgets Betænkning. Jeg har ogsaa tilføjet, hvad det ærede Medlem nok vil erindre, at det Udvalg, som blev nedsat i 1873 til 74, anmodede Ministeriet om Udstedelsen af det nævnte Cirkulære, og at denne Anmodning ogsaa blev fulgt, og jeg ser ikke, at det ærede Medlem har nogen Grund til at tvivle om, at Ministeren ikke skulde ville imødekomme et Løfte, som er givet dengang. Hvad angaar de Embeds- og Bestillingsmænd, for hvilke Indfødsret maatte kræves, da udtalte den ærede Minister jo, at der maatte tages Hensyn til, om de have fast Ansættelse. Det vil jo for de Embeds- og Bestillingsmænd, der ere ansatte ved Banerne, være en Betragtning, som man ikke vel kan gjøre gjældende; thi de ere allesammen ansatte paa temmelig kort Tid. En meget stor Del er ansat paa Dagløn; dem vil man sikkert ikke kunne medtage. Derimod vil man kunne medtage dem, der ere ansatte paa noget længere Tid. De to Andragere, jeg først omtalte, nemlig under Nr. 39 og Nr. 15, ere ansatte maanedsvis og skulde have Pension, idet de nemlig af deres egen Lønning skulde bidrage til Pensionen; men for de saakaldte ugelønnede Personer vil det ikke kunne siges bestemt, om man kan kræve det. Derfor maa jeg svare den ærede Minister, at det, at fast Ansættelse skal være det Bestemmende for Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om en eller anden Embeds- og Be-